

веднажъ тя ме охапа. Бре, като се разлютихъ, че като я тръшнахъ — две педи въ земята потъна. Яааа!

— Гледай го ти него! — очудилъ се дѣдо Пѣю бѣлоглавиятъ.

— Взехъ си мечетата, а нея оставихъ да си оплаква денетѣ. Затуй сж ме кръстили Мечо. Кога съмъ се родилъ, сякашъ сж знаели, че съ мечки ще се правямъ.

— А друго какво можешъ? — попиталъ воденичарьтъ.

— Мога да ловя катерички.

— Друго?

— Мога да вдигна водениченъ камъкъ!

— Я си върви, момче, по пжтя. Не си давамъ внучката. Ти нищо умно не можешъ.

Навелъ Мечо глава. Запжтилъ се. Заболѣло го сърцето. Поелъ нагоре по бѣлата пжтечка къмъ гората. Стигналъ на кошарата, таркулналъ се предъ портичката на полянката, заплакалъ. А дветѣ мечета го гледали и му се смѣли. По едно време, нѣкой го бутналъ за рамото. Сепнало се козарчето и повдигнало глава. Гледа: задъ гърба му клекнала мечката. И нейнитѣ очи били наляти съ сълзи. Попитала го:

— Защо плачешъ?

Разправилъ ѝ Мечо отъ игла до конецъ какъ била работата. Мечката го слушала, слушала, па му рѣкла:

— Азъ да те науча какво да правишъ, ама вречи ми се, че ще ми върнешъ дветѣ чернички мечета.

— Ща! — отвърнало момчето.

Навела се мецана на ухото му и зашушнала. Светнали очитѣ на Меча. Разбралъ.

Презъ ношъта, когато цѣлиятъ свѣтъ заспалъ, станалъ Мечо, наметналъ си абичката и право на воденичката. Тихичко се хопналъ на покрива. Влѣзълъ презъ куминя. Дѣдо Пѣю и внучката му били сладко заспали. Отключилъ Мечо вратата, грабналъ единия водениченъ камъкъ на грѣбъ, понесълъ го, презъ нивята, горе на Бѣла могила. Върналъ се, взелъ другия, замъкналъ и него тамъ.

Сутриньта шомъ станалъ, дългобрадиятъ воденичарь излѣзалъ и пусналъ яза.

— Яааа! водата хукнала, а воденичката не трѣгва, — очудилъ се той. Отишълъ да разбере каква е работата.